

— Ето, Мар го видял с очите си.

Лира отвори и се разгледа в коридора.

— Къде е? — извърна се тя недоверчиво.

— В малкия дворец.

Момичето изскочи бързо и се хвърли в първата кола, която беше спряна пред входа. Тя поръча да карат колкото се може по-бързо към малкия дворец край морето. Тя искаше да види със своите очи, да се увери сама, да разбере че малкият музикант е здрав и читав.

Орфей беше се качил в голямата стая с изглед към морето, и, загледан към оня бряг, на който прекара незабравими часове и дето отново почувствува силата и сладостта на природата, той мечтаеше за близкото бъдаще, когато отново ще бъде в своя любим роден край. Ето го, той е пак в тези противни салони, сред тези натруфени стаи, в които не може да се въздъхне свободно и в които духът е притиснат като с камък.

Лира се втурна към него и посегна да го хване за ръцете, но Орфей се отдръпна и дори се потресе слабо. Той беше сериозен и студен, дори недоволен и сърдит. Лира се спря смутена и не знаеше какво да прави след като забеляза как той се дръпна назад.

— Как се безпокояхме за тебе! — рече тя с участие.

— Защо се безпокоите, — отвърна равнодушно Орфей, — няма рибите да ме изядат.

— И ти никому не си се обадил когато си излязъл! — укори го приятелски Лира.

— Кому съм затрябвал, та да се обаждам! — събърчи леко веждите си Орфей.

— Как говориш, Орфее! — извика тя с укор.
— Татко тъй много те обича. Той не може без тебе нито един миг...